

Opinia
do ustawy o zmianie ustawy o zakładowym funduszu świadczeń socjalnych
(druk nr 91)

I. Cel i przedmiot ustawy

Celem dokonania nowelizacji ustawy z dnia 4 marca 1994 r. o zakładowym funduszu świadczeń socjalnych (Dz. U. z 1996 r. Nr 70, poz. 335 z późn. zm.) było wykonanie wyroku Trybunału Konstytucyjnego z dnia 28 marca 2007 r. (sygn. akt K 40/04), w którym Trybunał orzekł o niezgodności z Konstytucją art. 2 pkt 1 oraz art. 8 ust. 2a ustawy o zakładowym funduszu świadczeń socjalnych "w zakresie, w jakim przepisy te uniemożliwiają pracownikom skorzystanie z usług świadczonych przez pracodawcę na rzecz różnych form wypoczynku, działalności kulturalno-oświatowej i sportowo-rekreacyjnej, jeśli są one świadczone poza terenem kraju". Ustawodawca wykonując orzeczenie, zmienił definicję "działalności socjalnej" - eliminując z niej ograniczenie do finansowania z funduszu form jedynie *krajowego* wypoczynku. Tym samym miejsce spędzania urlopu nie decyduje o prawie uzyskania przez pracownika dofinansowania z zakładowego funduszu świadczeń socjalnych.

II. Przebieg prac legislacyjnych

Projekt ustawy stanowił senacką inicjatywę ustawodawczą podjętą w celu wykonania obowiązku dostosowania systemu prawa do wyroku Trybunału Konstytucyjnego z dnia 28 marca 2007 r. (sygn. akt K 40/04). Sejmowa Komisja Polityki Społecznej i Rodziny przyjęła sprawozdanie w brzmieniu przedłożenia senackiego, a podczas prac legislacyjnych drugim czytaniu w Sejmie nie wprowadzono żadnych zmian do projektu ustawy.

Ustawa nie budzi zastrzeżeń o charakterze legislacyjnym.

Bożena Langner

Główny legislator